

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Eugeniusz Wildowicz
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 czerwca 2019 r.,
w sprawie **T. M. M.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.
skargi obrońcy oskarżonego,
na wyrok Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt VI Ka [...],
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 10 września 2018 r., sygn. akt II K [...]
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1.oddalić skargę;

2.obciążyć oskarżonego T. M. M. opłatą od skargi.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., wyrokiem z dnia 10 września 2018 r., sygn. akt II K [...],
uniewinnił T. M. od popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s.

Apelację od tego orzeczenia wniósł Naczelnik [...] Urzędu Celno –
Skarbowego w W., zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego
i zarzucając: „błąd w ustaleniach faktycznych stanowiący podstawę orzeczenia,
polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu popełnienia czynu zabronionego trwał
w usprawiedliwionym błędzie co do prawa w skutek rozbieżności interpretacyjnych

art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych uznając tym samym, że działanie to jest usprawiedliwione w rozumieniu przepisu art. 10 § 4 k.k.s.". Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt VI Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L..

Obrońca oskarżonego T. M., na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 539a § 1 k.p.k., wniosła skargę na to rozstrzygnięcie, któremu zarzuciła „naruszenie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w L. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania danemu Sądowi, wskutek błędnego uznania, że wyrok Sądu Rejonowego został wydany na skutek wadliwej oceny dowodów i w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny w zakresie świadomości oskarżonego, co do bezprawności swojego czynu, podczas gdy dane naruszenia nie zostały wykazane w zarzutach apelacji oraz wnioski Sądu Rejonowego były poprawne logicznie, zgodne z treścią dowodów i uwzględniały stan prawny i poglądy orzecznictwa obowiązujące w dacie czynu, co skutkowało niezasadnym uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji kiedy wyrok Sądu I instancji powinien zostać utrzymany w mocy w całości". Stawiając ten zarzut, obrońca wniosła o uchylenie w całości wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W złożonej odpowiedzi na skargę, Naczelnik [...] Urzędu Celno – Skarbowego w W. wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy T. M. nie jest zasadna, gdyż skarżąca nie wykazała, że wydanie, na etapie postępowania odwoławczego, orzeczenia kasatoryjnego naruszyło art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. Przepis ten zawiera przesłanki uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi,

jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W. wyraźnie wskazuje, jakimi powodami kierował się ten Sąd wydając zaskarżone skargą orzeczenie. Zdaniem tego Sądu dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego była powierzchowna i niedokładna, przez co Sąd I instancji nie wyjaśnił istotnych dla odpowiedzialności oskarżonego okoliczności, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez ten Sąd konstrukcji działania oskarżonego w warunkach art. 10 § 4 k.k.s, która oparta została na ustaleniu, że pozostawał on w usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi i orzeczeniami sądów przekonaniu, iż obejmuje go okres przejściowy umożliwiający do 1 lipca 2016 r. urządzenie i prowadzenie gier na automatach w zgodzie z art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. 2015, poz. 1201), co doprowadziło do uznania, iż działał on w usprawiedliwionej nieświadomości karalności swoich działań, a co skutkowało uniewinnieniem T. M.. Sąd odwoławczy przeprowadził analizę stanu prawnego bezpośrednio dotyczącego niniejszej sprawy, w tym problemów związanych z brakiem notyfikacji przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, które zostały jednak rozwiązane, i to w czasie poprzedzającym ten, w którym oskarżony miał popełnić zarzucany mu czyn. Sąd również wskazał na błędną interpretację art. 4 ustawy nowelizującej,

wprowadzającego okres przejściowy, a przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Prawidłowo Sąd odwoławczy przyjął, że przepis art. 4 noweli zezwalał jedynie podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 - 3 lub art. 7 ust. 2 ugh na dostosowanie się do dnia 1 lipca 2016 r. do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie, a więc dotyczył wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r, czyli na podstawie koncesji albo zezwolenia.

Tak więc trafnym jest wniosek, iż w układzie procesowym jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k. Wprawdzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepis ten nie został bezpośrednio powołany, jednakże jego treść jednoznacznie wskazuje, co było powodem uchylecia wyroku Sądu Rejonowego w L. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.